

[Skatteministeren]

Renteafgiften er vel nok det mest effektive indgreb, som er gennemført af Folketinget i 1980'erne med henblik på at fremme opsparring og begrænse det lånefinansierede forbrug. Denne klart positive samfundsøkonomiske virkning skal så vejes op over for de åbenbare administrative besværligheder, som renteafgiften afføder, og som jeg sidst af alle vil benægte.

Jeg vil gerne sige, at regeringen vil være bekymret for det signal, der gives til befolkningen, hvis afgiften for 1987 og 1988 opgives. Jeg mener i øvrigt også, at det vil undergrave tilliden til vedtagne love, hvis man efter at have været i gang med en i øvrigt noget besværlig opkrævningsproces efterfølgende pludselig eftergiver det hele. Hvad vil de mennesker, der har disponeret efter lovens regler, ikke tænke om en sådan lovgivning?

Jeg synes altså, at det undergraver tilliden til og respekten for love, der er vedtaget. Samtidig vil en opgivelse af afgiftsbeløbene for 1987 og 1988 betyde, at et meget betydeligt kontant beløb frigives til forbrug.

For indkomståret 1987 er ligningen i al væsentlighed afsluttet, og det forekommer ikke rimeligt at opgive afgiften, fordi en del afgiftspligtige endnu ikke har betalt. I øvrigt kan restancerne i et vist omfang modregnes i overskydende skat.

For afgiftsåret 1988 er der sket den ændring, at lån, som er optaget skriftligt før den 11. oktober 1988, og som har en aftalt afvikling – også de såkaldte omlægningslån – er fritaget for afgift.

1988-afgiften er altså væsentligt lempet i forhold til 1987-afgiften, og opgørelsesmetoden er forenklet. Borgerne kan nu på forhånd udregne, om en lånedisposition udløser renteafgift.

Hermød vil jeg på ingen måde bortforklare, at renteafgiften ifølge sin natur er vanskelig at administrere, men det skal altså efter regeringens opfattelse vejes op mod de åbenbare samfundsøkonomiske fordele, renteafgiften har haft.

På den baggrund må regeringen afvise SF's forslag.

Stavad (S):

Ingen kan være i tvivl om, at Socialdemokratiet fra første færd har ment, at forbrugsrenteafgiftsloven har været et administrativt ubrugeligt værktøj. Den rammer tilfældigt, og det er

umuligt at få en ordentlig og acceptabel administration af loven. Derfor indgår det også i det socialdemokratiske udspil, at vi i forbindelse med de generelle omlægninger af rentefradrag og af vores skattesystem i det hele taget bør sørge for én gang for alle at få taget livet af forbrugsrenteafgiften.

Det er ikke første gang, Folketinget diskuterer forbrugsrenteafgift. Selv om den ikke har en lang historie bag sig, har den efterhånden mange spalter bag sig i Folketingstidende.

Sidste år gennemførte vi meget vidtgående ændringer, der betød, som skatteministeren allerede har sagt, at alle lån optaget før 11. oktober 1988 blev fritaget for afgiften, hvis de blev afviklet. Det var en aftale, som Socialdemokratiet indgik med regeringen, og det er en aftale, som Socialdemokratiet selvfølgelig vedstår. Det var det længste, vi kunne komme – med den sammensætning, Folketinget har – med at forsøge at få mest muligt ud af lovgivningen og nå længst muligt frem til noget, som der var en vis sandsynlighed for kunne administreres.

Det er måske lidt bemærkelsesværdigt, at forslaget er fremsat af SF. Den eneste sande forkæmper for en forbrugsrenteafgift er faktisk SF. De eneste, der tæskede løs på de partier, som indgik aftalen for et år siden, fordi de fritagelsesbestemmelser, vi lavede, var for vidtgående, var hr. Jens Thoft og SF. SF har så sent som den 17. november 1989 fremsat et beslutningsforslag, som vil bruge forbrugsrenteafgiften meget mere vidtgående, og hvor man i øvrigt laver en ny afgrænsning og får nye problemer med noget, der ikke kan administreres.

Derfor er jeg lidt overrasket over, at hr. Jens Thoft og SF forsøger at slå sig til riddere på denne sag, selv om jeg må erkende, at baggrunden bestemt er både saglig og alvorlig nok; men det foreliggende forslag fra SF er ubrugeligt. Det vil skabe næsten lige så mange problemer, som det løser, og vi vil få den samme seance næste år, fordi man så skal køre videre med en afgift for 1989, som skal opkræves i 1991. Jeg ved ikke, om det, at man kun beskæftiger sig med 1987 og 1988, er udtryk for, at hr. Jens Thoft gerne vil have en seance en gang om året, hvor vi kan tage stilling til, hvordan man nu skal forholde sig.

Socialdemokratiet vil under udvalgsarbejdet bruge kræfter på at finde ud af, om loven kan administreres. Jeg mener ikke, vi har set beviset